

Παντελής Πουλιόπουλος

Τα Λαϊκά Μέτωπα και η προλεταριακή πολιτική

Γράφτηκε: Ιούνιος 1937

Επανεκδόθηκε: Σύνδεσμος "Παντελής Πουλιόπουλος", Αθήνα 1997

Online Έκδοση: Ελληνικό Αρχείο Παντελή Πουλιόπουλου, Μάης 2003

HTML Markup: Αντώνης Μεγρέμης για το *Αρχείο των Μαρξιστών στο Internet*, 2003

1. Νέα φάση της παρακμής του καπιταλισμού

Η επιδρομή του ιταλικού ιμπεριαλισμού στην Αιθιοπία το 1935, ή γενική απεργία στη Γαλλία τον Ιούνιο του 1936, ο εμφύλιος πόλεμος που συνεχίζεται στην Ισπανία και οι γιγαντιαίοι εξοπλισμοί όλων των μεγάλων Δυνάμεων δείχνουν καθαρά ότι περάσαμε σε ένα καινούργιο στάδιο γενικής παρακμής του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Ο κόσμος μπήκε σε μια νέα περίοδο πολέμων και επαναστάσεων.

Μέσα στη μεγάλη αυτή κρίση μία και μοναδική είναι η λύση που μπορεί να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του προλεταριάτου και όλων γενικά των μαζών του λαού: η κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη και η χρησιμοποίηση της εξουσίας αυτής για την εφαρμογή του σοσιαλισμού.

2. Πώς γενικά μπορεί να καταληφθεί η εξουσία

Η εργατική τάξη μπορεί να καταλάβει την πολιτική εξουσία μόνο άμα χρησιμοποιήσει τη μέθοδο της ανεξάρτητης ταξικής πάλης. Πρέπει δηλαδή, σε οποιαδήποτε φάση της σημερινής κρίσης, να αντιτάσσει την ασυμφιλίωτη αντίθεση της στην αστική τάξη και στο αστικό κράτος, με οποιαδήποτε μορφή κι αν παρουσιάζεται αυτό.

Ο όγκος των μη προλεταριακών μαζών του λαού μπορεί και πρέπει να κερδηθεί με το μέρος της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού. Αυτά όμως θα κατορθωθεί μόνο όταν η ίδια η εργατική τάξη αποδείξει ότι μπαίνει μπροστά, αποφασιστικός και ικανός ηγέτης στην ανεξάρτητη, επαναστατική πάλη των τάξεων κατά της κεφαλαιοκρατίας που εξουθενώνει κι αυτές τις μάζες του πληθυσμού όπως και το προλεταριάτο.

3. Λαϊκό Μέτωπο ίσον συνεργασία των τάξεων

Μέσα στις γραμμές του εργατικού κινήματος το μεγαλύτερο εμπόδιο σε μια ανεξάρτητη ταξική πάλη είναι οι μέθοδοι κ' η ιδεολογία της συνεργασίας των τάξεων. Η ιδεολογία αυτή ενσαρκώνεται πρώτ' απ' όλα στα συνθήματα του λεγόμενου Λαϊκού Μετώπου. Ριχτήκανε για πρώτη φορά από την Κομμουνιστική Διεθνή και τα εθνικά της τμήματα. Τα συνθήματα αυτά βρήκανε τη θεωρητική τους έκφραση στις αποφάσεις του 7ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς το καλοκαίρι του 1935. Πολύ γρήγορα την πολιτική αυτή την ασπάστηκαν και την προπαγάνδισαν τα μεταρρυθμιστικά (σοσιαλδημοκρατικά) κόμματα, καθώς και πολλά φιλελεύθερα κόμματα σ' όλο τον κόσμο.

Τα συνθήματα του Λαϊκού Μετώπου είναι καινούργια στη μορφή, αλλά πολύ παλιά στην ουσία τους. Αντιπροσωπεύουν άπλα και μόνο την κλασική πολιτική και τις μεθόδους της συνεργασίας των τάξεων και μάλιστα στην πιο γνήσια και ολοκάθαρη μορφή της : την κυβέρνηση συνασπισμού αστικών και εργατικών κομμάτων. Το Λαϊκό Μέτωπο, όπως και κάθε άλλη μορφή ταξικής συνεργασίας, είναι απάρνηση της ανεξάρτητης ταξικής πάλης των εργατών. Με το Λαϊκό Μέτωπο η εργατική τάξη εγκαταλείπει το δικό της πρόγραμμα, δηλαδή το πρόγραμμα της κατάληψης της εξουσίας και το πρόγραμμα του σοσιαλισμού, και δέχεται το πρόγραμμα της «δημοκρατικής» μπουρζουαζίας, δηλαδή το πρόγραμμα της υπεράσπισης του καθεστώτος. Ο Μπλούμι στη Γαλλία ρητά δήλωσε ότι το Λαϊκό Μέτωπο και η κυβέρνηση του σκοπό έχουν να διατηρήσουν τον καπιταλισμό.

4. Λαϊκό Μέτωπο και Ενιαίο Μέτωπο

Το Λαϊκό Μέτωπο δεν έχει καμιά σχέση με το Ενιαίο Μέτωπο.

Το Ενιαίο Μέτωπο είναι ένα από τα κυριότερα μέσα της προλεταριακής πάλης. Είναι μια συμφωνία για κοινή δράση πάνω σε ένα ορισμένο πεδίο, για ορισμένες κοινές επιδιώξεις, και αποκλείει απόλυτα, κάθε θυσία προγράμματος και αρχών, αποκλείει κάθε λογής εγκατάλειψη της πολιτικής της εργατικής τάξης και του επαναστατικού της κόμματος. Το επαναστατικό κόμμα μέσα στο Ενιαίο Μέτωπο διατηρεί ακέραιο το πρόγραμμα της ανεξάρτητης ταξικής πάλης για την εργατική και εργατοαγροτική εξουσία και για το σοσιαλισμό.

Αντίθετα το Λαϊκό Μέτωπο είναι ένας συνασπισμός πολιτικός για σκοπούς γενικούς που προϋποθέτει ότι το εργατικό κόμμα εγκατέλειψε τους ανεξάρτητους σκοπούς της εργατικής τάξης και την υπέταξε στους γενικούς σκοπούς της αστικής τάξης στο όνομα της (αστικής) δημοκρατίας. Στή σημερινή μάλιστα πράξη η εγκατάλειψη αυτή γίνεται, ιδίως από τα κόμματα της Κομμουνιστικής Διεθνούς, όχι μόνο ουσιαστικά, αλλά και τυπικά. Ο ιδεολογικός εκφυλισμός των κομμάτων αυτών έχει σήμερα προχωρήσει τόσο πολύ ώστε συζητάνε στη Γαλλία επίσημα τη συγχώνευση με το κλασικό κόμμα των σοσιαλπροδοτών, μέσα δηλαδή σε ένα ενιαίο κόμμα μεταρρυθμιστικό - «σοσιαλιστικό», όπου και το όνομα κομμουνισμός θα χανότανε ακόμα, αφού πρώτα χάθηκε πια ή ουσία του μέσα στην πολιτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Σε ριζική αντίθεση προς το Λαϊκό Μέτωπο της συνεργασίας των τάξεων, ο επαναστατικός μαρξισμός και οι κομμουνιστές - διεθνιστές αντιπαρατάσσουν το Ενιαίο Μέτωπο Πάλης που μπορεί να αγκαλιάσει τις πιο πλατιές μάζες στην προοδευτική ανάπτυξη των αγώνων του κατά του κεφαλαίου και της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας.

5. Λαϊκό Μέτωπο, Φασισμός και μεσαίες τάξεις

Η πολιτική του Λαϊκού Μετώπου δε μπορεί να δώσει καμιά αποτελεσματική άμυνα κατά του φασισμού, γιατί ο φασισμός αποδείχτηκε ότι είναι η πολιτική στην οποία ωθείται αναπότρεπτα ο παρακμασμένος καπιταλισμός στη σημερινή του φάση, αν το προλεταριάτο δεν τον ανατρέψει. Κάθε άλλη πολιτική, έκτος από την επαναστατική πολιτική για την ανατροπή ολόκληρου του κεφαλαιοκρατικού συστήματος, όχι μόνο είναι ανίσχυρη μπροστά στο φασισμό, αλλά ίσα - ίσα κάνει βέβαιη τη νίκη του φασισμού.

Πραγματικά το Λαϊκό Μέτωπο είναι ανίκανο να κινητοποιήσει τις μεσαίες τάξεις κάτω από την ηγεσία της εργατικής τάξης που δίχως αυτή είναι αδύνατη ή νίκη των εργαζομένων. Αφού το Λαϊκό Μέτωπο υποχρεώνει την εργατική τάξη να εγκαταλείψει το δικό της ανεξάρτητο πρόγραμμα και την ανεξάρτητη ταξική ηγεσία της, αφήνει τις μεσαίες τάξεις εύκολη λεία στην ασύστολη κοινωνική δημαγωγία των φασιστών κ' έτσι επιτρέπει στο φασισμό να αποχτήσει μια μαζική βάση που του είναι απαραίτητη για ν' ανεβεί στην εξουσία.

6. Λαϊκό Μέτωπο και δημοκρατικές διεκδικήσεις

Στους καθημερινούς οικονομικούς και πολιτικούς αγώνες η πολιτική της ταξικής συνεργασίας του Λαϊκού Μετώπου είναι ένας δυνατός φραγμός στη μαχητική, δηλαδή τη μόνη αποτελεσματική, διεξαγωγή των αγώνων για τίς μερικές, άμεσες διεκδικήσεις των εκμεταλλευομένων. Προσπαθεί να απαλύνει τους καθημερινούς αγώνες με συνθήματα «κοινωνικής ειρήνης» (τέτοιο είναι σήμερα και ρητά το σύνθημα των κομμάτων του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία, ιδίως των σταλινικών, αυτό είναι και το νέο πρόγραμμα που διεκήρυξε η νέα του κυβέρνηση Σωτάν). Το Λαϊκό Μέτωπο στηρίζεται ολοένα και πιο πολύ στις γραφειοκρατικές και «νόμιμες» μέθοδες του αστικού κράτους, παραπέμπει τους εργαζομένους στους αστικούς θεσμούς της κυβερνητικής διαιτησίας, της κρατικής υπαλληλίας, των αστικών δικαστηρίων κλπ. για να σταματήσει έτσι κάθε αγώνα για καθημερινές μερικές διεκδικήσεις ή για να τον κατευθύνει με τρόπον ώστε ο αγώνας αυτός να μην οξύνει και να μη βαθύνει την ταξική συνειδητοποίηση των εργατών.

Από την πολιτική αυτή ριζικά διαφέρει επίσης η ταξική πάλη του προλεταριάτου επικεφαλής και των άλλων εκμεταλλευομένων στρωμάτων του πληθυσμού για τις δημοκρατικές διεκδικήσεις όσον καιρό διατηρείται το καπιταλιστικό σύστημα. Με την πάλη αυτή - που δε στηρίζεται καθόλου στην παραγνώριση του βασικού χαρακτήρα της αστικής δημοκρατίας σα σκεπασμένης και απατηλής διχτατορίας του κεφαλαίου πάνω στον εργατικό λαό - βοηθούμε τη συνειδητοποίηση των καθυστερημένων μαζών και καταχτούμε περισσότερες θέσεις για την οργάνωση της ανατροπής της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας. Τις θέσεις αυτές, ελευθερίες δημοκρατικές λόγου, συγκέντρωσης, συνδικάτων κλπ., μπορούνε να τις κατακτήσουν οι εργαζόμενοι με την ανεξάρτητή τους μόνο ταξική πάλη, ποτέ όμως με τη συμμαχία και τη θέληση των κομμάτων του κεφαλαίου, ακόμα και των πιά «δημοκρατικών», παρά ίσα-ίσα ενάντια στη θέληση τους.

Το Λαϊκό Μέτωπο δε συνδυάζει την πάλη για τις δημοκρατικές ελευθερίες με το σκοπό της σοσιαλιστικής δημοκρατίας των εργαζομένων, αλλά τις χρησιμοποιεί σα μέσο για να προσκολλήσει τις μάζες στην αστική δημοκρατία που την παριστάνει σαν πάνω από τάξεις. Έτσι δε σβήνει μονάχα το βασικό σκοπό της περιόδου από τη συνείδηση των μαζών, αλλά και τις εξαπατά ακόμα και σχετικά με τις σημερινές κατακτήσεις και τη

σημερινή τους κατάσταση. Στη Γαλλία το Λαϊκό Μέτωπο εν ονόματι αυτής της τυπικής «λαϊκής δημοκρατίας» χειροτέρευσε ακόμα περισσότερο την οικονομική κατάσταση των εργαζομένων με την υποτίμηση του εθνικού νομίσματος και το κύμα των υπερτιμήσεων που εξαπέλυσε προς μέγα όφελος των επιχειρηματιών, αφού όμως πρώτα εδημαγόγησε λιγάκι με τις περιβόητες «κοινωνικές μεταρρυθμίσεις» του. Η αστυνομία του σκότωσε το Μάη εργάτες στο Κλισύ που πήγανε να διαλύσουνε συγκεντρώσεις φασιστικές και οι σταλινικοί προχτές στην επαρχία καλούσανε τους εργάτες να θεωρούνε «δική τους» την αστυνομία της Δημοκρατίας, ως μόνους δε εχθρούς των τους εργοδότες, σα να μην είναι η αστυνομία της αστικής δημοκρατίας όργανο της κυρίαρχης τάξης των εργοδοτών!

7. Λαϊκό Μέτωπο ίσον αστική κυβέρνηση συνασπισμού

Ολοκληρωτικό μέρος της πολιτικής του Λαϊκού Μετώπου είναι η δημιουργία αστικών κυβερνήσεων συνασπισμού, όπου παρακάθηνται αστοί μαζί με εργατικούς ηγέτες, έχοντας πίσω τους τα Γενικά Επιτελεία και όλο το μηχανισμό του αστικού κράτους. Τέτοιες κυβερνήσεις εγνωρίσαμε πολλές ύστερα από τον πόλεμο και το πρόβλημα του μινιστεριαλισμού, δηλαδή της υπουργοποίησης εργατικών ηγετών, έχει μέσα στο εργατικό κίνημα του κόσμου μια μακρόχρονη θεωρητική και ιστορική παράδοση. Τέτοιες κυβερνήσεις σε καμιά περίπτωση δε μπορούνε να εξυπηρετήσουνε τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των εργαζομένων γενικά.

Η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου είναι, όπως και κάθε άλλη κυβέρνηση συνασπισμού, μια μορφή αστικής κυβέρνησης, μια ιδιαίτερη εμφάνιση του αστικού κράτους. Κράτος και κυβέρνηση είναι η κεντρική εκτελεστική εξουσία της κυρίαρχης κοινωνικής τάξης. Μπαίνοντας σε μια καπιταλιστική κυβέρνηση, κάτω από οποιουδήποτε όρους, τα εργατικά κόμματα γίνονται διαχειριστές της πολιτικής εξουσίας για λογαριασμό της κεφαλαιοκρατίας. Σαν τέτοια είναι δίχως άλλο αναγκασμένα να ενεργούνε με τρόπο που να εμποδίζουνε, και στις κρίσιμες στιγμές να καταπνίγουνε, τον επαναστατικό αγώνα των εργατών για την κατάληψη της εξουσίας και για το σοσιαλισμό. Γιατί ένας τέτοιος αγώνας δε μπορεί να νοηθεί δίχως ασυμφιλίωτη πάλη ενάντια σε κάθε μορφή της καπιταλιστικής εξουσίας. Απ' αυτή την ακαταγώνιστη εσωτερική λογική πηγάζει ο αντεπαναστατικός χαρακτήρας των κυβερνήσεων του Λαϊκού Μετώπου.

8. Λαϊκό Μέτωπο και πόλεμος

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη πολιτική απάτη από το κήρυγμα πως τάχα το Λαϊκό Μέτωπο σώζει την Ευρώπη από τον κίνδυνο του νέου πολέμου. Από την ίδια τους τη φύση τα Λαϊκά Μέτωπα και οι κυβερνήσεις τους σαν όργανα και διαχειριστές υπεύθυνοι της εξουσίας μιας κεφαλαιοκρατικής χώρας, λ.χ. σαν την ιμπεριαλιστική Γαλλία, δε μπορεί παρά να είναι προπαρασκευαστικά όργανα του νέου ιμπεριαλιστικού πολέμου, που είναι κατά μαθηματική ανάγκη αναπότρεπτος, αν δεν ανατραπεί το καπιταλιστικό καθεστώς. Η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία, εκτελώντας πιστά τις εντολές του Γενικού Επιτελείου και έχοντας στα πολεμικά υπουργεία δοκιμασμένα όργανα του γαλλικού ιμπεριαλισμού (Νταλαντιέ και Σία), ξεπέρασε κάθε άλλη αστική κυβέρνηση της Γαλλίας στη λύσσα των πολεμικών εξοπλισμών.

Τα κόμματα του Λαϊκού Μετώπου, και προπάντων το σταλινικό, εξαπολύουνε μιαν αδιάντροπη εθνικιστική και σωβινιστική προπαγάνδα, ετοιμάζοντας έτσι ψυχολογικά και ιδεολογικά τις μάζες για το νέο μακελιό. Με το πρόσχημα της «άμυνας των

δημοκρατιών», του πολέμου για τη «συλλογική ασφάλεια» και της πάλης των «δημοκρατικών» ιμπεριαλιστικών Δυνάμεων ενάντια στις φασιστικές ιμπεριαλιστικές Δυνάμεις, δεν ετοιμάζουμε παρά τη γενίκευση του πολέμου, το τράβηγμα του προλεταριάτου στο πλευρό του ενός από τους εμπόλεμους συνασπισμούς. Δηλαδή ετοιμάζουν ανοιχτά σήμερα -από κοινού σταλινικοί και σοσιαλδημοκράτες- μια προδοσία του σοσιαλισμού ασύγκριτα πιο φοβερή και φρικαλέα σε ανθρώπινο αίμα από την προδοσία την ιστορική της 2ης Διεθνούς τον Αύγουστο του 1914.

Πρωτεργάτης της πολιτικής αυτής μαζί με τη διεθνή Σοσιαλδημοκρατία είναι η εθνικιστικά εκφυλισμένη σοβιετική γραφειοκρατία που εγκαθίδρυσε ένα απολυταρχικό καθεστώς πάνω στο σοβιετικό προλεταριάτο και ξεκινάει από την ουτοπική ιδέα πώς μπορεί να σωθεί το σοβιετικό κράτος της Οκτωβριανής Επανάστασης από τις ιμπεριαλιστικές επιδρομές μόνον άμα συμμαχήσει στρατιωτικά με το γαλλικό ιμπεριαλιστικό μπλοκ. Αυτή η γραφειοκρατία διέλυσσε και την Κομμουνιστική Διεθνή σε διεθνή οργάνωση του επαναστατικού προλεταριάτου και την έκανε εξάρτημα της κοντόθωρης εθνικιστικής πολιτικής της Ρωσικής διπλωματίας.

Μόνο μια επιτυχής οργάνωση νικηφόρων επαναστατικών αγώνων για την ανατροπή της εξουσίας των ιμπεριαλιστών καπιταλιστών στη Δύση, κάτω από τη διεύθυνση μιας αληθινά επαναστατικής διεθνικής οργάνωσης-της 4ης Διεθνούς-είναι σε θέση να σώσει την Ευρώπη από το νέο πολεμικό χάος όπου οδηγείται με ιλιγγιώδη ταχύτητα, να αναπτρώσει το διεθνιστικό και επαναστατικό φρόνημα των Γερμανών και Ιταλών προλεταρίων που ο λυσσασμένος εθνικισμός του σταλινισμού και των Λαϊκών Μετώπων ίσα - ίσα υποβοηθεί την καταδημαγώγησή τους από το Χίτλερ καί το Μουσολίνι. Μόνο μια τέτοια πολιτική μπορεί κάτω από τις σημερινές συγκεκριμένες συνθήκες να σώσει και την ΕΣΣΔ, ανοίγοντας και στο εσωτερικό της μια νέα περίοδο αναγέννησης του πρώτου επαναστατικού και διεθνιστικού ενθουσιασμού των ετών 1917-1920 και απαλλαγής της χώρας από τον πολύποδα της γραφειοκρατικής απολυταρχίας.

Αντίθετα, η πολιτική του Λαϊκού Μετώπου, φραγμός στην ευρωπαϊκή επανάσταση, αφαιρεί ίσα - ίσα τον πιο πολύτιμο και το μοναδικό σίγουρο σύμμαχο της ΕΣΣΔ, ένα ισχυρό, διεθνιστικά αλληλέγγυο και επαναστατικά διαπαιδαγωγημένο διεθνές προλεταριάτο που είναι εγγύηση για τις κατακτήσεις της Οκτωβριανής Επανάστασης και ασύγκριτα πιο δυνατός σύμμαχος από κάθε στρατιωτική συμμαχία με καπιταλιστικές Δυνάμεις, συμμαχία με αμφίβολη σταθερότητα στις κρίσιμες στιγμές, καθώς η πείρα έχει αποδείξει.

9. Το Λαϊκό Μέτωπο είναι το βασικότερο ζήτημα τώρα

Για κάθε προλετάριο, για κάθε κομμουνιστή-διεθνιστή και για το νέο επαναστατικό κόμμα που δημιουργούμε, σε όλο τον κόσμο και ειδικά στην Ελλάδα, το ζήτημα του Λαϊκού Μετώπου σήμερα ξεπερνάει σε σπουδαιότητα όλα τα άλλα ζητήματα του εργατικού κινήματος. Είναι το βασικό πρόβλημα του επαναστατικού κινήματος γενικά, γιατί κάθε άλλο πρόβλημα λύνεται σήμερα με κριτήριο τη θέση που θα πάρουμε απέναντι στο Λαϊκό Μέτωπο. Είτε για την πάλη ενάντια στον πόλεμο πρόκειται, είτε για την πάλη ενάντια στη βασιλική διχτατορία και ενάντια στο φασισμό πρόκειται, είτε για οποιαδήποτε άλλη σπουδαία σφαίρα της πολιτικής δράσης, η στάση μας θα εξαρτηθεί από τη θέση που παίρνουμε απέναντι στο Λαϊκό Μέτωπο. Φτάνει μόνο να προσέξουμε ότι πρωταγωνιστές της πολιτικής του Λαϊκού Μετώπου έχουν γίνει σήμερα τα Σοσιαλιστικά και

Κομμουνιστικά (σταλινικά) κόμματα της Ισπανίας, μιας χώρας που βρίσκεται στον εμφύλιο πόλεμο, και της Γαλλίας, μιας χώρας που βρίσκεται στα πρόθυρα μιας αποφασιστικής κοινωνικής και πολιτικής κρίσης, και όπου το πρόβλημα της εξουσίας μπαίνει για το προλεταριάτο με τον πιο άμεσο και επιταχτικό τρόπο. Απέναντι στο Λαϊκό Μέτωπο πρέπει κάθε συνειδητός προλετάριος, κάθε κομμουνιστής, να πάρει μια καθαρή, ανενδοίαστη θέση, δίχως διφορούμενα.

10. Η Ιστορική πείρα

Και τα διδάγματα της ιστορικής πείρας αποδείχνουν με τον ίδιο αναμφίβολο τρόπο, όπως και τα διδάγματα της μαρξιστικής θεωρίας, πόσο χρεοκοπημένη και πόσο αντεπαναστατική είναι η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων και η κυβέρνηση συνασπισμού είτε το όνομα του Λαϊκού Μετώπου φέρνει, είτε οποιοδήποτε άλλο. Όλη η ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος απέδειξε περίτρανα ότι η πολιτική αυτή παντού κατέληξε στην ήττα και στον όλεθρο για την εργατική τάξη, στο θρίαμβο της κεφαλαιοκρατικής αντίδρασης. Αυτή η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων οδήγησε, καθώς όλοι το ξέρουν, στη συνθηκολόγηση των εργατικών κομμάτων μπροστά στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο το 1914. Κυβερνήσεις συνασπισμού παρόμοιες σχημάτισαν τα εργατικά κόμματα στη Γερμανία μετά τον πόλεμο (1918 και 1923). Και τις δυο φορές οδήγησε στην ήττα των δυο γερμανικών επαναστάσεων και τότε είδαμε τη σοσιαλδημοκρατική διαχείριση της καπιταλιστικής εξουσίας να φτάνει ως τις τελευταίες λογικές συνέπειες της, στη θανατική εκτέλεση των επαναστατών ηγετών του γερμανικού προλεταριάτου, του Λήμπκνεχτ και της Ρόζας Λούξεμπουργκ. Όμοια με τη σημερινή λαϊκομετωπική πολιτική είτανε και η πολιτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς στην Κίνα, γιατί υπέταξε τους Κινέζους εργάτες και χωρικούς στον Τσάγκ Κάι-Σεκ και στο αστικό κόμμα του Κουόμινταγκ. Αυτή η πολιτική όλοι ξέρουν ότι οδήγησε το 1927 στην ήττα της κινέζικης επανάστασης και στις ομαδικές εκτελέσεις των επαναστατών Κινέζων εργατών από τον ίδιο το σύμμαχο του σταλινισμού Τσάγκ Κάι - Σεκ. Η πολιτική της ταξικής συνεργασίας των Γερμανών σοσιαλδημοκρατών μοιράζεται μαζί με την ψευτοαριστερή αιρετικότητα τότε του Γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος την πολιτική ευθύνη για τη νίκη του Χίτλερ το 1933.

11. Η Ρωσική πείρα του 1917

Κλασικό ιστορικό παράδειγμα κυβέρνησης Λαϊκού Μετώπου ήταν η Προσωρινή Κυβέρνηση του Κερένσκι στη Ρωσία το 1917. Σ' αυτήν έπαιρναν μέρος κόμματα που αντιπροσώπευαν εργάτες και χωρικούς (Μενσεβίκοι - Σοσιαλεπαναστάτες), είχε εξαιρεθεί μόνο το επαναστατικό προλεταριακό κόμμα, το Κόμμα των Μπολσεβίκων. Αν η ρωσική Οκτωβριανή Επανάσταση νίκησε, αυτό οφείλεται μόνο στην ανεξάρτητη πολιτική των Μπολσεβίκων απέναντι στην κυβέρνηση συνασπισμού, που σα διαχειριστής της αστικής εξουσίας δε μπορούσε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα του προλεταριάτου, αλλά ίσα-ίσα το έπνιξε στο αίμα τον Ιούνιο και κατεδίωξε τους αρχηγούς του. Μιας ταυτόσημης κυβέρνησης σήμερα είναι κύρια στηρίγματα και πρωτεργάτες οί σταλινικοί στη Γαλλία και στην Ισπανία, στο όνομα του... μπολσεβικισμού. Το Κόμμα των Μπολσεβίκων ήρθε σε επαναστατική τελικά σύγκρουση με την Ιμπεριαλιστική αυτή κυβέρνηση που συνέχιζε τον Ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Οι εργάτες της Ρωσίας το Νοέμβριο του 1917 κατέλαβαν την εξουσία, ανατρέποντας την Προσωρινή Κυβέρνηση του Κερένσκι.

12. Το Λαϊκό Μέτωπο στη Γαλλία

Η συνεργασία των τάξεων και η κυβέρνηση συνασπισμού φορέσανε καινούργια φορέματα και δώσανε κιόλας εξετάσεις-η ίδια η Ιστορία τις υπέβαλε σε μια δοκιμασία αποφασιστική. Στη Γαλλία το Λαϊκό Μέτωπο διαμέσου του Σοσιαλιστικού και του Κομμουνιστικού Κόμματος συνέδεσε τους εργάτες με το Ριζοσπαστικό-Σοσιαλιστικό Κόμμα και διαμέσου του Ριζοσπαστικού - Σοσιαλιστικού Κόμματος τους έδεσε στο άρμα του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Η Γαλλία είναι σήμερα στο κέντρο μιας αναπτυσσόμενης επαναστατικής κρίσης. Η πολιτική του Λαϊκού Μετώπου εμπόδισε τους Γάλλους εργάτες να σταθεροποιήσουνε την ανεξάρτητη ταξική τους δύναμη. Επέτρεψε στους φασίστες να συνεχίσουν ανεμπόδιστοι τη δράση τους για τη συγκέντρωση όπλων και για τη διάδοση των ιδεών τους μέσα στις μεσαίες τάξεις. Μέσα σ' αυτή την πορεία η εκλογική αποτυχία του Ντοριό στην περιφέρεια Σαιν-Ντενί είναι επεισόδιο που φανερώνει την ενστικτώδη αντίσταση των εργατών στον κίνδυνο. Ο φασισμός πουθενά δεν ανέβηκε στην εξουσία με τα ψηφοδέλτια.

Ο Μπλουμ δέχτηκε την ηγεσία στην κυβέρνηση τη λαϊκομετωπική του αστικού συνασπισμού κι έτσι έγινε ο κυριότερος εκτελεστής των εντολών του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Η ακαταγώνιστη λογική της θέσης του, που τη στηρίζουνε μαζί Σοσιαλιστικό και Κομμουνιστικό Κόμμα, έριξε άπλετο φως στον αληθινό ρόλο της κυβέρνησης του Λαϊκού Μετώπου. Όχι μόνο στο αιματοβαμμένο Κλίσυ αλλά και παντού ή κυβέρνηση στέλνει το στρατό και την αστυνομία για να χτυπήσουνε τους απεργούς εργάτες. Κλείνει εργατικές εφημερίδες («Εργατικό Αγώνα» κλπ.). Εισηγείται νόμους για υποχρεωτική διατησία, απαγορεύει στους εργάτες εθελοντές να περάσουνε στην Ισπανία για να βοηθήσουνε τους Ισπανούς αδελφούς των. Καταπνίγει με τη βία τις εξεγέρσεις των καταπιεζομένων υποδούλων του γαλλικού ιμπεριαλισμού στη Συρία. Υποβάλλει σε βασανιστήρια τους επαναστάτες στη Γαλλική Ινδοκίνα. Κρατεί για διοικητή στο Γαλλικό Μαρόκο τον επιφανέστερο απ' όλους τους λυσσασμένους αντιδραστικούς στρατιωτικούς της Γαλλίας. Αναλαβαίνει να εκτελέσει το μεγαλύτερο πρόγραμμα πολεμικών εξοπλισμών που γνώρισε ως τώρα ο γαλλικός ιμπεριαλισμός. Σε όλα τα μέτωπα προετοιμάζει πυρετωδώς τον παγκόσμιο πόλεμο για τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού αυτού. Η γενική αδυναμία και δισταχτικότητα της κυβέρνησης του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία βρέθηκε, καθώς είδαμε, σε μια κατάφωρη αντίθεση προς την αποφασιστικότητα με την οποία τον περασμένο Γενάρη απείλησε άμεσα πόλεμο κατά της Γερμανίας, μόλις είδε ν' απειλείται το Γαλλικό Μαρόκο, η σημαντικότερη ίσως αποικία του γαλλικού ιμπεριαλισμού.

Αφού απέδειξε έμπραχτα την αδυναμία του να δώσει οποιαδήποτε πραγματική καλλιτέρευση στη ζωή των εργατών και χρεοκόπησε στην οικονομική και δημοσιονομική του πολιτική, ο Μπλουμ έπεσε κάτω από τα χτυπήματα των ίδιων αστών «συμμάχων» του, των ριζοσπαστοσοσιαλιστών της Γερουσίας. Η νέα κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου ακόμα καθαρότερα, ακόμα και στη σύνθεση της, δείχνει ότι είναι εχθρική προς την εργατική τάξη. (Ο νέος υπουργός Σαρρώ: «Αι οικονομικά και δη-μοσιονομικά δυσχέρεια χειροτέρευσαν εκτάκτως, αν δεν εγεννήθησαν από τας ταραχάς και την αταξίαν εις τον κόσμον της εργασίας. Μόνον η ηυξημένη απόδοσις της εθνικής παραγωγικής δράσεως έπρεπε να πληρώση την δυνατότητα κοινωνικών μεταρρυθμίσεων»). Τα έξοδα της κρίσης που κλονίζει το γαλλικό καπιταλισμό σήμερα, όπως ο Μπλούμ, έτσι κι ο Σωτάν θα καλέσει τις εργαζόμενες μάζες να τα πληρώσουνε με μια νέα υποτίμηση του φράγκου, νέους φόρους και υπερτιμήσεις των κερδοσκόπων. Πίσω από τον Σωτάν ή μπουρζουαζία

ετοιμάζει είτε τον εθνικό της συνασπισμό, είτε, αν αυτός σταθεί ανίκανος να δαμάσει την εξέγερση της εργατικής τάξης, μια στρατιωτική ή φασιστική δικτατορία. Αλλά η βαθύτερη έννοια του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία σήμερα είναι ότι στην πραγματικότητα αποτελεί το θετικό όργανο προετοιμασίας για το νέο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Το Λαϊκό Μέτωπο θέτει - και μάλιστα όχι μόνο στη Γαλλία, αλλά και σε όλες τις αστικές δημοκρατίες-τις βάσεις για ένα «Εθνικό Μέτωπο», για την εθνική ενότητα. Δηλαδή την ενότητα όλων των τάξεων κάτω από την αστική κυβέρνηση για την υποστήριξη του ιμπεριαλιστικού πολέμου. Αυτό φάνηκε με απόλυτη καθαρότητα τότε που ο αρχηγός του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος Τορέζ έζήτησε ν' αντικατασταθεί το Λαϊκό Μέτωπο από ένα «Γαλλικό Μέτωπο». Εξ' άλλου τα ολότελα σωβινιστικά κηρύγματα τόσο του Σοσιαλιστικού όσο και του Κομμουνιστικού Κόμματος στη Γαλλία για την «ενότητα» όλου του γαλλικού έθνους εναντίον των απειλών της Γερμανίας δείχνουνε γιατί πρώτη ή Κομμουνιστική Διεθνής έριξε το σύνθημα του Λαϊκού Μετώπου. Η σοβιετική διπλωματία, που έχει ολότελα καθυποτάξει την Κομμουνιστική Διεθνή, ζητάει συμμάχους για τον ερχόμενο πόλεμο και γι' αυτό δίνει στις αστικές δημοκρατίες εγγύηση ότι δε θα γίνει στις χώρες τους επανάσταση. Αυτήν ακριβώς την εγγύηση τους δίνει με την αντεπαναστατική πολιτική των Λαϊκών Μετώπων, αν οι Δυνάμεις αυτές δεχτούνε μια στρατιωτική συμμαχία με την ΕΣΣΔ ή κρατήσουν ουδετερότητα στο νέο πόλεμο.

13. Το Λαϊκό Μέτωπο στην Ισπανία

Στην Ισπανία το Λαϊκό Μέτωπο και η πολιτική του στάθηκαν εξίσου καταστρεφτικά όσο και στη Γαλλία. Με το εκλογικό σύμφωνο του 1935 οι Ισπανοί εργάτες σπρώχτηκαν μακριά από τον επαναστατικό δρόμο. Η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου, που πήρε την εξουσία το Φλεβάρη του 1936, βρέθηκε, μπροστά σε μια τεράστια κοινωνική κρίση, ανίκανη να πάρει οποιαδήποτε μέτρα για τα συμφέροντα των εργαζομένων. Απεναντίας, μόλο που την υποστήριξαν όλα τα υπάρχοντα εργατικά κόμματα, βρέθηκε αναγκασμένη ευθύς από την αρχή να στείλει την αστυνομία εναντίον των χωρικών που είχανε καταλάβει μόνοι τους τα μεγάλα αγροκτήματα, εναντίον απεργών εργατών, να λογοκρίνει εργατικές εφημερίδες, να αντιταχτεί σε κάθε προσπάθεια για τον εξοπλισμό των εργατών και χωρικών.

Στο αναμεταξύ η αντίδραση ετοιμάζε τις δυνάμεις της και, ανεμπόδιση από την κυβέρνηση, κατέστρωνε τα αντεπαναστατικά της σχέδια. Όταν η αντίδραση σήκωσε τη σημαία της αντεπανάστασης τον Ιούλη, η πρώτη ενέργεια της κυβέρνησης ήτανε να επιδιώξει ένα συμβιβασμό μαζί της. Μόνο η απειλή των μαζών στους δρόμους εμπόδισε την κυβέρνηση να συνθηκολογήσει και την ανάγκασε να καλέσει το λαό στα όπλα. Η μεγαλειώδης αντίσταση των εργατών και των χωρικών, σε όλα τα στάδια της πάλης, εμποδίστηκε ακόμα και από στρατιωτική άποψη, άλλα πρώτ' απ' όλα από πολιτική άποψη, από την κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου.

Η Ισπανική κρίση δέ μπορεί να λυθεί για το συμφέρον των εργαζομένων μαζών παρά μόνο όταν την εξουσία την πάρουνε στα χέρια τους οι ανεξάρτητες επιτροπές και τα συμβούλια των εργατών και χωρικών, και προχωρήσουν στον ανεξάρτητο δρόμο τους προς το σοσιαλισμό. Η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου είναι μια αστική κυβέρνηση συνασπισμού. Η είσοδος σοσιαλιστών, κομμουνιστών και αναρχικών ακόμη στην κυβέρνηση παραμέρισε στο κρισιμότερο σημείο της πάλης το καθήκον αυτό της δημιουργίας μιας επαναστατικής δύναμης μέσα στην Ισπανία. Το ίδιο και στην Καταλωνία, όπου η επαναστατική κατάσταση ήτανε πιο προχωρημένη, η είσοδος πέρσι το

φθινόπωρο όλων των εργατικών οργανώσεων στην αστική κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου στάθηκε φραγμός στην επαναστατική πρόοδο των εργατών κ' έκανε αδύνατη μια επιτυχή άμυνα κατά της αντεπανάστασης. Ακόμη και αυτό το ΠΟΥΜ[1], μόλο που σωστά με τις διακηρύξεις του αντέτασσε στο σύνθημα του Καμπαλλέρο «Δημοκρατία ή Φασισμός» το σωστό σύνθημα «Καπιταλισμός ή Σοσιαλισμός», ωστόσο στην πράξη αρνήθηκε τα συνθήματα του πέρσι και μπήκε κι αυτό στην κυβέρνηση του Κομπάνυς εμποδίζοντας έτσι την πρόοδο της καταλωνικής επανάστασης.

Η κυριότερη ευθύνη για την ολέθρια πολιτική του Λαϊκού Μετώπου στην Ισπανία πέφτει στη γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ. Πρώτο, γιατί αυτή ελέγχει και διευθύνει τον πρωτεργάτη αυτής της πολιτικής, το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ισπανίας. Δεύτερο, γιατί υπέρ της πολιτικής αυτής έριξε όλο το βάρος της η σοβιετική κυβέρνηση. Για να βάλει ένα φραγμό στην ανάπτυξη της προλεταριακής επανάστασης έφτασε στο σημείο να απαιτήσει να διώξουν από την καταλωνική κυβέρνηση πέρσι το ΠΟΥΜ και να το πνίξουνε στο αίμα, δίνοντας γι' αντάλλαγμα την υλική βοήθεια της ΕΣΣΔ.

14. Η κρίση εντείνεται

Η πολιτική του Λαϊκού Μετώπου μπαίνει σήμερα σε μια εξαιρετικά κρίσιμη φάση τόσο στην Ισπανία όσο και στη Γαλλία. Αρχίζει να λογαριάζεται σοβαρά με το κίνημα των εργατικών μαζών που αυτόματα ξεσηκώνεται και απειλεί να περάσει πάνω από τα κεφάλια των αντεπαναστατών ηγετών και των αστών συμμάχων τους. Γι' αυτό παίρνει μέτρα αιματηρά εναντίον του κινήματος αυτού, ενώ εσωτερικά το Λαϊκό Μέτωπο περνάει μια κρίση αποσυνθετική παραχωρώντας τις αποφασιστικές θέσεις της κυβέρνησης σε όλο και πιο δεξιά και πιο αντιδραστικά στοιχεία του συνασπισμού.

Κάτω από την πίεση των κυβερνήσεων Παρισιού και Λονδίνου και της σοβιετικής διπλωματίας, ο Καμπαλλέρο, που εκπροσωπούσε εργατικά σωματεία μέσα στην κυβέρνηση, πέφτει γιατί δε μπόρεσε με αρκετή αποφασιστικότητα να δαμάσει το κίνημα των ένοπλων εργατών και να τους αποπλίσσει υποτάσσοντας τους στη διχτατορική εξουσία του αστικού συνασπισμού και των αξιωματικών. Τη νέα λαϊκομετωπική κυβέρνηση, δίχως τον Καμπαλλέρο, την υποδέχονται διαδηλώσεις διαμαρτυρίας των εργατών. Η απόπειρα για τον αποπλισμό των Καταλωνών εργατών σκοντάφτει στην αποφασιστική τους αντίσταση. Η κυβέρνηση της Βαλένθιας εξαπολύει τη στρατιωτική τρομοκρατία με δικούς της στρατηγούς και στρατό στην Καταλωνία, διαλύει το ΠΟΥΜ και συλλαμβάνει ως «προδοτές» τα στελέχη του. Στο τέλος, μπροστά στην αντίσταση των συνδικαλισμένων εργατών, που πειραματίστηκαν από πέρσι και δε δέχονται πια να ξαναπαίξουνε το παιχνίδι της κυβέρνησης συνασπισμού, ο Κομπάνυς με τη βοήθεια των σταλινικών και της Βαλένθιας κηρύττει ουσιαστική διχτατορία. Αλλά τα μέτωπα φρουρούνται από τους ένοπλους εργάτες που δε θα δεχτούν να πνιγεί εύκολα το επαναστατικό τους κίνημα.

Τα ίδιο και στη Γαλλία. Νέο κύμα απεργιακών κινητοποιήσεων και καταλήψεων πρέπει να περιμένουμε ενάντια στα μέτρα που αναπόφευχτα θα πάρει ο Σωτάν για να ρίξει στους ώμους των εργατών τα βάρη της δημοσιονομικής κρίσης. Προβλέποντας ακριβώς την απειλή αυτή η γαλλική μπουρζουαζία με τους ριζοσπάστες λακέδες της στη Γερουσία προετοιμάσανε με την ανατροπή του Μπλούμ το έδαφος για μια «ισχυρή» κυβέρνηση που θα πατάξει την «αναρχία». Οι εργάτες δε θα μπορούνε να ικανοποιηθούνε πια με τις υποσχέσεις των ηγετών του Λαϊκού Μετώπου που θα έχουνε τόσο κατάφωρα διαψευστεί. Το αναπτυσσόμενο τόσο γοργά ενιαίο επαναστατικό μέτωπο ανάμεσα στο Εργατικό

Διεθνιστικό Κόμμα της Γαλλίας και την επαναστατική αριστερά των Σοσιαλιστικών Νεολαιών και αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων έχει σήμερα όλες τις ευνοϊκές προϋποθέσεις για να κερδίσει με το μέρος του τις απογοητευμένες από το Λαϊκό Μέτωπο μάζες προτού αυτές πέσουνε λεία της φασιστικής δημαγωγίας. Μέσα στα επικείμενα αποφασιστικά γεγονότα της Γαλλίας και της Ισπανίας θα στερεωθούνε στη συνείδηση πλατιών εργατικών μαζών τα πρώτα μεγάλα κόμματα της Νέας Επαναστατικής Διεθνούς.

15. Το Λαϊκό Μέτωπο στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα η πολιτική του Λαϊκού Μετώπου, προετοιμασμένη ιδεολογικά με τις αποφάσεις της Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ του Γενάρη του 1934, είχε για πρώτο κύριο αποτέλεσμα την οριστική διάλυση του παλιού ΚΚΕ σε μια άμορφη μάζα από συγχυσμένους φίλους της ΕΣΣΔ και προλετάριους κάτω από τη διεύθυνση μιας υπαλληλικής γραφειοκρατίας και ανεύθυνων μικροαστών δημοκρατών, εντελώς ξένων προς τους ιστορικούς σκοπούς του εργατικού κινήματος.

Επειδή στη χώρα δεν υπήρχαν άξια λόγου μικροαστικά δημοκρατικά κόμματα, τα δημιουργήσανε με τη φαντασία τους, βάζοντας επικεφαλής ενός άνυπαρχτου ουσιαστικά «Λαϊκού Μετώπου» κοινούς πολιτικούς αγύρτες τύπου Ι. Σοφιανόπουλου. Έτσι το ΚΚΕ, παρουσιαζόμενο το ίδιο τεχνητά με τη μορφή του Λαϊκού Μετώπου, έδωσε την εμπιστοσύνη του μέσα στη Βουλή στο μεγάλο αντιδραστικό κόμμα της φιλελεύθερης κεφαλαιοκρατίας που κάτω από την κυβέρνηση του η εργατική τάξη και οι χωρικοί γνώρισαν τη μεγαλύτερη καταπίεση και εκμετάλλευση. Μέσον αυτού στήριξε στην κυβέρνηση το στρατηγό Μεταξά, επιτρέποντας έτσι σ' αυτόν να προετοιμάσει άνετα τη σημερινή δικτατορία. Συμμαχώντας με το Φιλελεύθερο κόμμα στα 1935 και αποκρούοντας το Ενιαίο Εργατοαγροτικό Μέτωπο κατά της Παλινόρθωσης, το ΚΚΕ βοήθησε τους βενιζελικούς να εξαπατήσουνε τις αντιμοναρχικές μάζες και να ετοιμάσουν έτσι άνετα από το 1935 (Μάης) κιόλας το συμβιβασμό τους με τον έκπτωτο βασιλιά και να τον παλινορθώσουν. Όταν αυτός παλινορθώθηκε, το Λαϊκό Μέτωπο (ΚΚΕ), σκορπίζοντας στις μάζες την καταστροφική αυταπάτη ότι ανοίγεται νέα περίοδος φιλελεύθερων ειδυλλιών, πήγε και προσκύνησε επίσημα το Παλάτι. Όταν τέλος η μεγάλη κινητοποίηση της Θεσσαλονίκης και το κύμα του πανελλαδικού απεργιακού κινήματος, που το βοηθούσαν ομόθυμα οι μικροαστοί και φτωχοί χωρικοί, έδειξε το Μάη του 1936 ότι οι εργαζόμενες μάζες της χώρας είχαν έτοιμες με τη δική τους δύναμη να ματαιώσουνε τα σχέδια της βασιλικής δικτατορίας του Μεταξά, το Λαϊκό Μέτωπο συμμαχικά με τους βουλευτές του βενιζελικού κόμματος αναχαίτισαν το κίνημα των εργατών κ' έτσι έδωσαν στον υποψήφιο δικτάτορα μια εύκολη νίκη την ίδια στιγμή που η θέση του είχε αδυνατίσει στον πιο μεγάλο βαθμό και είχε κλονιστεί από τα χτυπήματα των μαζών. Η νίκη εκείνη στάθηκε αποφασιστική για την εγκαθίδρυση της σημερινής βασιλικής δικτατορίας του κεφαλαίου.

Σήμερα το ΚΚΕ - Λαϊκό Μέτωπο αποκρούει, με λύσσα μάλιστα, τις προτάσεις της Ενιαίας Οργάνωσης Κομμουνιστών - Διεθνιστών της Ελλάδας για τη συγκρότηση ενός Ενιαίου Μετώπου κατά της Δικτατορίας και προσανατολίζει όλη την πολιτική του σε μια συμμαχία με απόταχτους πλαστηρικούς αξιωματικούς («αντιφασίστες») και με τα αστικά κόμματα. Είναι γνωστό ότι οι μεν πρώτοι στο όνομα της Δημοκρατίας έκαναν το δικτατορικό πραξικόπημα του Μάρτη του 1935, τα δε δεύτερα, αφού έστρωσαν το δρόμο στην Παλινόρθωση και στη δικτατορία, τώρα απευθύνονται όλα μαζί στο Παλάτι και ζητούνε την αποκατάσταση τους στην εξουσία, δίνοντας γι' αντάλλαγμα την υποχρέωση

τους να συνεχίσουν ακόμα πιο σκληρά την καταστολή του εργατικού κινήματος και να μονιμοποιήσουν ακόμα και με συνταγματική διάταξη μέγα μέρος από την τωρινή διχτατορική εξουσία του θρόνου.

Την πολιτική αυτή του ελληνικού Λαϊκού Μετώπου (ΚΚΕ) συμπληρώνει ο αδιάντροπος εθνικισμός με τον οποίο το κόμμα αυτό ζητεί να μπολιάσει τους εργάτες. Αυτός είναι συνέπεια της γενικής πολιτικής της σοβιετικής διπλωματίας: μια Ελλάδα «ισχυρή» στο πλευρό του Γαλλοσοβιετικού Συμφώνου για το νέο πόλεμο. Από 'δω και οι εξωφρενικές πατριωτικές εξάρσεις που πολλές φορές παίρνουν ολότελα κωμικό χαρακτήρα και προχτές ακόμα οδήγησαν το ΚΚΕ στο αίσχος να συμμετάσχει μέσω των φοιτητικών του οργανώσεων στις εθνικές γιορτές και πανεπιστημιακές επιδείξεις και λαμπαδηφορίες που διοργάνωσε ο Μεταξάς.

Μια καθαρή υποχώρηση στην ιδεολογία και στη μέθοδο του Λαϊκού Μετώπου παρουσιάζει σήμερα στην Ελλάδα και το Αρχαιομαρξιστικό Κόμμα. Μόλο που στις διακηρύξεις του ως τώρα φαινότανε πως είναι για μια ανεξάρτητη ταξική πολιτική του προλεταριάτου, για το Ενιαίο Μέτωπο και κατά της ταξικής συνεργασίας, ωστόσο στην πράξη απέκρουσε το ενιαίο μέτωπο που του πρότεινε η Ε.Ο.Κ.Δ.Ε. και τώρα, από το όργανό του αρχίζει καθαρά να μιλάει για μια συμμαχία με όλα, και τα αστικά κόμματα ενάντια στη Διχτατορία. Έτσι αποδεικνύεται και 'δω ο βαθύς καιροσκοπικός χαρακτήρας του κόμματος αυτού όπως τον διαπίστωσε εξαρχής η Ενωτική Συνδιάσκεψη της Ε.Ο.Κ.Δ.Ε.

16. Για τί αγωνιζόμαστε

Μπροστά στην παγκόσμια κρίση, στη νέα αυτή περίοδο πολέμων και επαναστάσεων, όπου κατά πάσα πιθανότητα πρόκειται να κριθεί για καιρό η τύχη της ανθρωπότητας, οι κομμουνιστές - διεθνιστές του κόσμου και μαζί τους οι κομμουνιστές - διεθνιστές της Ελλάδας, κάτω από τη σημαία της 4ης Διεθνούς, διακηρύττουνε την ασυμφιλίωτη αντίθεση τους προς όλες τις μορφές συνεργασίας των τάξεων και κυβέρνησης συνασπισμού, και άρα την ασυμφιλίωτη τους αντίθεση στην πολιτική και στις μεθόδους του Λαϊκού Μετώπου. Αντιτάσσουνε την πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, που είναι η καλύτερη σήμερα ταχτική για να δημιουργηθεί η επαναστατική ενότητα όλων των εργατών, καθώς και για να τραβηχτούν οι μη προλεταριακές μάζες στο πλευρό του εργατικού αγώνα (Εργατική και Έργατοαγροτική Συμμαχία). Διακηρύττουν ότι ο κόσμος σήμερα ένα μόνο δίλημμα αντιμετωπίζει: Καπιταλισμός ή Σοσιαλισμός, και όχι το δίλημμα που θέλει να παραστήσει πως τάχα το ιστορικό κίνημα σήμερα πρόκειται να κρίνει ανάμεσα στη Δημοκρατία και το Φασισμό, όπως είναι η θεωρία του Λαϊκού Μετώπου.

Ανεξάρτητη επαναστατική πάλη για την εγκαθίδρυση της σοσιαλιστικής Κυβέρνησης των εργατών και χωρικών-αυτή είναι η κατεύθυνση του αγώνα στην περίοδο που περνούμε, έτσι μόνο θα σωθούν οι εργαζόμενοι από την καταστροφή και τη φρίκη του πολέμου. Ενιαίο Μέτωπο Πάλης για την ανατροπή της βασιλικής διχτατορίας στην Ελλάδα, για την επιβολή των αμέσων πολιτικών και οικονομικών διεκδικήσεων των εργαζομένων και για τη γοργή προετοιμασία της εργατοαγροτικής εξουσίας, να για τί καλούμε το ελληνικό προλεταριάτο να. αγωνιστεί σήμερα.

Αθήνα, Ιούνης του 1937.